

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Milana Karabina a JUDr. Richarda Bureša v trestnej veci obžalovaného **F. S. a spol. pre pokus trestného činu všeobecného ohrozenia** podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného ku dňu 9. júla 1998 a iné, na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2014 o návrhu obžalovaného F. S. na odňatie a prikázanie veci inému súdu takto

r o z h o d o l :

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. trestná vec obžalovaného F. S., sp. zn. 22T 190/2013, **sa Okresnému súdu Žilina n e o d n í m a .**

O d ô v o d n e n i e

Na F. S. a spol. podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky obžalobu pre pokus trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku a všeobecného ohrozenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, ktoré mal spáchať spoločným konaním s ďalším spoluobžalovanými na tom skutkovom základe, že

1/ obvinený F. S. a obvinený Š. F. v úmysle zlikvidovať im nepohodlnú osobu V. M. zo Ž. si zabezpečili na tento účel, v presne nezistenom období pred dňom 9. júla 1998, nástražný výbušný systém s kombinovanou náložou na báze priemyselnej trhavy Danubit a Pentrit o hmotnosti cca 4,3 kg až 4,5 kg s elektrickou rozbuškou a diaľkovým ovládačom, kde spoločne s obvinenými Š. K., P. B. a T. B., sa asi necelý týždeň pred dňom 9. júla 1998, podieľali na zakopaní uvedeného nástražného výbušného systému pod úroveň povrchu terénu verejného telefónneho automatu nachádzajúceho sa na parkovisku zvanom Š. v Ž. a upevnenom na stene budovy L. v Ž., kde uvedený nástražný výbušný systém zapojil

obvinený Š. F. a následne obvinený Š. K., spoločne s presne neurčenými osobami spomedzi obvinených tento nástražný výbušný systém zakopali, pričom osoby, ktoré nezakopávali nástražný výbušný systém dávali pozor, či niekto nejde a následne obvinený T. B. mal pod rôznymi zámienkami vylákať k uvedenému telefónnemu automatu V. M. za účelom následného odpálenia nástražného výbušného systému s úmyslom usmrtiť V. M., kde minimálne v jednom prípade tesne „pred dňom 9. júla 1998 sa obvinený T. B. telefonicky skontaktoval s osobou V. M. a dňa 9. júla 1998 v čase okolo 08.30 hod. ho aj vylákal k uvedenému automatu, avšak v uvedenom čase z doposiaľ presne neurčených príčin k odpáleniu nástražného výbušného systému nedošlo,

2/ kde po tom, ako z doposiaľ nezistených príčin nedošlo v ranných hodinách dňa 9. júla 1998 k odpáleniu nástražného výbušného systému uloženého v Ž. v zemi pod telefónnym automatom, upevneným na stene L. v Ž., asi týždeň pred dátumom výbuchu obvinenými F. S., Š. F., Š. K., P. B. a T. B. s cieľom zlikvidovať V. M., obvinení úmyselne nevykonali žiadne opatrenia na odstránenie tohto výbušného systému, ani vec neoznámili príslušníkom Policajného zboru, pričom dňa 9. júla 1998 okolo 10.00 hod. z doposiaľ nezistených príčin došlo k iniciácii a následnému výbuchu predmetného nástražného výbušného systému, ktorý na mieste usmrtil v tom čase náhodne telefonujúceho P. K. z K., okres N. a náhodnú okoloidúcu Mgr. G. W. z K., ťažko zranil náhodne okoloidúceho K. W. z K., ktorý následkom zranení dňa 26. júla 1998 zomrel, výbuch ďalej poškodil samotný verejný telefónny automat patriaci S., niekoľko vozidiel zaparkovaných v blízkosti a niekoľko budov nachádzajúcich sa v okolí miesta výbuchu.

Na hlavnom pojednávaní 10. júna 2014 prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina pri prednese obžaloby zmenil jej právnu vetu a právne posúdenie konania obžalovaného F. S. a spol. tak, že v bode 1/ spáchal pokus trestného činu všeobecného ohrozenia spolupáchatelstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného ku dňu 9. júla 1998 a v bode 2/ trestný čin všeobecného ohrozenia spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného ku dňu 9. júla 1998.

Na hlavnom pojednávaní 5. septembra 2014 obžalovaný F. S. podal návrh na odňatie prejednávanej veci a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa. Návrh odôvodnil tým, že rozhodnutím Okresného súdu Žilina zo 17. júla 2014, sp. zn.

22T 190/2013, ktorým bolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, boli porušené jeho práva vyplývajúce mu z článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 87 ods. 2, ods. 5 Listiny základných práv a slobôd. Podľa jeho názoru tieto skutočnosti sú natoľko konkrétne, že odôvodňujú kladné rozhodnutie o jeho návrhu.

Sudcovia Okresného súdu Žilina sa k návrhu obžalovaného vyjadrili písomne (s výnimkou dvoch sudcov, ktorí sú práceneschopní a jednej sudkyne nachádzajúcej sa na zahraničnej stáži) tak, že sa zo žiadneho dôvodu necítia byť zaujatí.

Na podklade predloženého návrhu Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či sú splnené zákonné podmienky na odňatie a prikázanie veci, a zistil, že tomu tak nie je.

Prieskumná povinnosť najvyššieho súdu bola obmedzená ustanovením § 23 ods. 1 Tr. por., pretože v tomto štádiu trestného stíhania najvyšší súd nebol oprávnený vec preskúmať zo širších hľadísk, ako tomu je napríklad v konaní o odvolaní oprávnenej osoby (§ 317 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Takýto postup je však výnimkou z pravidla, čo zákon podmieňuje tým, že pre tzv. „delegáciu“ musia byť dané dôležité dôvody.

Platná právna úprava nedefinuje pojem „dôležité dôvody“.

Význam, resp. dôležitosť dôvodu pre aplikáciu citovaného výnimočného opatrenia na zmenu miestnej príslušnosti súdu musí byť porovnateľný s významom ústavného princípu vyplývajúceho z článku 48 Ústavy Slovenskej republiky, že „nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi“. „Delegácia“ sa preto nesmie stať prostriedkom na porušenie práva obvineného na zákonného sudcu, ale ani prostriedkom na to, aby procesné strany určovali, kto bude zákonným sudcom v konkrétnom prípade bez splnenia zákonných podmienok § 23 ods. 1 Tr. zák.

Medzi dôležité dôvody tzv. delegácie však treba zahrnúť aj prípady vylúčenia všetkých sudcov príslušného súdu.

Takýto stav v posudzovanej veci nenastal. Obžalovaný podaný návrh odôvodnil skutočnosťou, že rozhodnutím senátu Okresného súdu Žilina zo 17. júla 2014, sp. zn. 22T 190/2013, ktorým bolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu boli porušené jeho práva vyplývajúce mu z článku 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 87 ods. 2, ods. 5 Listiny základných práv a slobôd. Podľa jeho názoru tieto skutočnosti sú natoľko konkrétne, že odôvodňujú kladné rozhodnutie o jeho návrhu.

K obžalovaným namietaným skutočnostiam najvyšší súd uvádza, že o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina zo 17. júla 2014, sp. zn. 22T 190/2013, rozhodol uznesením zo 6. augusta 2014, sp. zn. 2Tos 84/2014, Krajský súd v Žiline tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že

- I. podľa § 79 ods. 2 Tr. por. u obžalovaného F. S., nar. X. v Ž., trvale bytom Ž., prechodne bytom V., okres M., toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby Žilina, zmenil dôvod väzby tak, že vypustil dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. s tým, že obžalovaný bude ďalej vykonávať väzbu len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.,
- II. podľa § 79 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 76 ods. 8 Tr. por. u obžalovaného F. S., nar. X. v Ž., trvale bytom Ž., prechodne bytom V., okres M., toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby Žilina, zmenil dôvod väzby tak, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa vzťahujú aj na pokus trestného činu všeobecného ohrozenia podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., zákona č. 140/1961 Zb., účinného ku dňu 9.7. júla 1998 (v ďalšom texte len Tr. zák.), k § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. – skutok č. 1/ obžaloby a aj na trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. – skutok č. 2/ obžaloby,

- III. podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obžalovaného F. S., nar. X..., trvale bytom Ž., prechodne bytom V., okres M., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Žilina, o prepustenie z väzby na slobodu zamietol,
- IV. podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. súd nenahradil väzbu obžalovaného F. S. dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Na podklade týchto skutočností možno konštatovať, že najvyšší súd doposiaľ nezistil žiaden dôležitý dôvod (akým je vylúčenie všetkých sudcov daného súdu alebo ako sú okolnosti, ktoré zabezpečujú zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti ako predpokladu spravodlivého konania a rozhodnutia alebo pochybnosti, či u miestne príslušného súdu možno zaistiť dodržanie základných zásad trestného konania, uvedených v § 2 Tr. por.), ktorý by odôvodňoval odňatie veci príslušnému súdu, ktorým je Okresný súd Žilina a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Samotný obžalovaný svoju žiadosť okrem skôr uvedeného už žiadnymi ďalšími konkrétnymi skutočnosťami neodôvodnil a žiadne iné dôležité dôvody pre postup podľa § 23 ods. 1 Tr. por. najvyšší súd nezistil.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 12. septembra 2014

JUDr. Martin P i o v a r t s y , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová